

BETESDAN PARANTAMISIHME

Joh. 5:1-14

Sen jälkeen oli eräs juutalaisten juhla, ja Jeesus meni ylös Jerusalemiin.

2. Jerusalemissa on Lammasporthin luona lammikko, jonka nimi hebreankielellä on Betesda, ja sen reunalla on viisi pylväikköä.

3. Niissä makasi suuri joukko sairaita, sokeita, rampoja ja näivetystautisia. [Nämä odottivat, että vesi alkaisi liikkua.

4. Aika ajoin näet Herran enkeli laskeutui lammikkoon ja kuohutti veden. Veden kuohuessa siihen ensimmäisenä astuva tuli terveeksi, sairastipa hän mitä tautia tahansa.]

5. Siellä oli mies, joka oli sairastanut 38 vuotta.

6. Kun Jeesus näki hänen makaavan siinä ja tiesi hänen jo kauan aikaa sairastaneen, hän kysyi mieheltä: "Tahdotko tulla terveeksi?"

7. Sairas vastasi: "Herra, minulla ei ole ketään, joka veisi minut lammikkoon, kun vesi on kuohutettu. Kun olen menossa, joku toinen ehtii ennen minua."

8. Jeesus sanoi hänelle: "Nouse, ota vuoteesi ja kävele."

9. Mies tuli heti terveeksi, otti vuoteensa ja käveli. Mutta se päivä oli sapatti.

10. Niin juutalaiset sanoivat parannelulle: "Nyt on sapatti, eikä sinun ole lupa kantaa vuodetta."

11. Mies vastasi heille: "Se, joka teki minut terveeksi, sanoi minulle: 'Ota vuoteesi ja kävele'."

12. He kysyivät: "Kuka oli se mies, joka sanoi sinulle: 'Ota vuoteesi ja kävele'?"

13. Parannettu ei tiennyt, kuka hän oli. Jeesus oli näet poistunut paikassa olevaan kansanjoukkoon.

14. Sen jälkeen Jeesus tapasi miehen temppelissä ja sanoi hänelle: "Sinä olet tullut terveeksi. Älä enää tee syntiä, ettei sinulle tapahtuisi jotakin pahempaa."

Mies kierteessä

Lähdemme tänään Jerusalemiin, juhlahumun keskelle Betesdan lammikon äärellä makaavan keski-ikänsä ylittäneen miehen matkaan. Jälleen sinä aamuna hänen mieleensä palautuivat tuon hirvittävän illan tapahtumat. Siitä oli kulunut nyt jo 38 vuotta.

Kaikki oli alkanut siitä, kun hänen mielestään hänen velipuoltaan aina suosittiin ja hän jäi joka asiassa sivuun, vaikka oli sentään vanhempi kuin veljensä. Veli pärjäsi synagogakoulussa paremmin kuin hän, niin ajoipa lopulta hänen ohitse. Kateus ja hylätyksi tulemisen tuska kivettyivät vihaksi ja katkeruudeksi. Mitä enemmän hän kateuttaan ja kiukkuaan purki, sitä kauemmaksi lähimmät hänestä etäännyivät. Muuri heidän välilleen kohosi lopulta ylitsepääsemättömäksi. Katkeruus vei lopulta syvään masennukseen. Vihan ja masennuksen kierteen päässä oli epätoivo.

Ei hän oikeastaan sitä ollut tarkoittanut. Mutta silmittömän epätoivon, vihan ja katkeruuden puuskassa hän menetti todellisuuden tajunsa. Hän oli juossut jyrkänteiden reunalle ja hypännyt alas. Hänen tunteittensa myrskyn keskellä oli ollut inhottavaa koston iloa. Nyt velipuoli, isä ja äitipuoli saisivat mitä heille kuului, koska eivät olleet häntä koskaan rakastaneet. Mutta seuraavana päivänä hän oli herännyt omassa kodissaan. Tuskallinen todellisuus oli valjennut hänelle. Hän oli yhä elossa, mutta jalat olivat halvaantuneet.

Kovettunut sydän

Kaikki tuo oli jättänyt häneen syvän sisäisen kovuuden. Hän oli jäänyt henkiin, mutta ongelmat olivat entiset ja vielä pahemmat. Niin ja hänen liikuntakyvyttömyytensä oli pohjimmiltaan veljen ja vanhempien syy. Vanhemmat olivat jo ajat sitten kuolleet. Veli oli kyllä huolehtinut hänestä. Veli toi hänet aamuisin Betesdan lammikolle. Siellä moni tunki hänet ulkonäöltä ja almujakin hän sai runsaasti. Leipää oli kyllä riittänyt.

Pohjaton yksinäisyys

Mutta yhtään ystävää hänellä ei ollut. Monikin oli häntä lähestynyt, mutta jotenkin he kaikki olivat kaikonneet, kun hän oli kertonut heille tarinaansa ja kertonut, miten hirveän väärin häntä oli koko lapsuuden ja nuoruuden kohdeltu. Ihmiset eivät näyttäneet kestävän hänen puheitaan. Toisaalta he antoivat kyllä yleensä vähän reilumman almun, kun hän kertoi nuo menneet asiat ties kuinka monenteen kertaan. Oikeastaan hän itsekin oli alkanut uskoa kaikki ne liioittelut, jotka hän oli surulliseen tarinaansa liittänyt.

Toisista sairaistakaan ei ollut löytynyt yhtään todellista ystävää. Kaikilla heillä oli se oma tarinansa eikä heillä näyttänyt riittävän mielenkiintoa toisilleen yhtä vähän, kuin hänkään jaksoi muita ajatella. Omissa asioissa oli ihan tarpeeksi.

Ihmeiden odotus ja pettymykset

Oli hän nähnyt, miten vesi Betesdan lammikossa oli alkanut kuohua ja sen sekaan ensimmäiseksi ehtineissä oli tapahtunut merkillistä paranemista. Mutta ryntäys oli aivan valtava eikä hänellä ollut mitään mahdollisuuksia. Häntä ei kukaan tullut auttamaan. Hän oli kyllä jo tottunut kaikkeen tähän. Elämä oli opettanut hänelle kovuutta ja katkeruutta. Ja yksinäisyydessä tämän sairaitten ihmisjoukon keskellä oli kait jotain suojaavaakin. Päivät seurasivat toisiaan. Elämä ei nyt ollut antanut hänelle tämän enempää. Mutta toisaalta se ei liioin vaatinut mahdottomia tällaiselta rammalta. Tulevaisuutta ei ollut, vain nuo katkerat menneen muistot.

Uusi päivä

Uusi päivä oli nyt joka tapauksessa alkanut. Nyt olisi kaiketi myös hyvätuloinen päivä, sillä kansaa oli paljon liikkeellä. Olihan jälleen Jerusalemin juhla-aika. Jotain erikoista oli ilmapiirissä. Muutakin kuin vain juhla-ajan temppelilaulu, joka kuului pylväskäytävään asti, vaikka hän ei rampana ollut temppelissä voinutkaan sen surullisen päivän jälkeen kertaakaan käydä. Jotenkin ihmismassoissa oli jotain jännittyneisyyttä ja ristiriitoja. Mutta ei hän saanut selvää, mistä oli kysymys. Kukaan ei vaivautunut hänelle kertomaan.

Tuntematon Mies

Mutta sitten se tapahtui. Pylväskäytävän reunalle ilmestyy hänelle tuntematon mies. Mies tähyili sairaiden suurta joukkoa, mutta kiinnitti lopulta katseensa häneen, puikkelehti makuumattojensa päällä makaavien sairaiden välistä ja lähestyi suoraan häntä. Miehen olemuksessa ja kasvoissa oli jotain sellaista syvyyttä, puhtautta ja rakkautta, jollaista hän ei ollut nähnyt kenessäkään toisessa. Mies pysähtyi ja alkoi puhua. Mies näytti tietävän aivan kaiken hänen sairaudestaan ennen, kuin hän ehti edes aloittaa tavanomaista selostustaan. Miten se oli mahdollista? Merkillinen mies!

Tahdotko tulla terveeksi?

Esittelemättä itseään sen tarkemmin Mies teki suoran, lähes läpätunkevan kysymyksen: *"Tahdotko tulla terveeksi?"*

Tuo merkillisellä rakkaudella esitetty kysymys kosketti jotain hyvin syvällä hänen sisimmässään. Ei hän ollut enää vuosiin, niin oikeastaan vuosikymmeniin ajatellutkaan, että hän voisi tulla terveeksi. Kyllä hän oli aluksi katunut tekoaan ja oli toivonut, että jalkoihin olisi kasvanut tunto takaisin.

Apua ei kuitenkaan tullut. Kun paranemisen toivo oli mennyt oli ollut jotenkin helpompaa kun sai aina syyttää vammaisuudestaan toisia. Ja mitä enemmän hän syytti muita, sitä vähemmän hän enää oikeastaan halusikaan parantua. Jotenkin koko hänen sisintään koossapitäväksi asiaksi oli muodostunut hänen vammansa. Ei se ollut hänen syytään. Häntähän ei oltu rakastettu.

Mitä, jos hän sittenkin olisi parantunut? Mistä hän sitten voisi puhua? Eihän hän ollut tehnyt edes koskaan työtä? Mistä hän sitten saisi elantonsa?

Kuitenkin jokin sisimmässä huusi kaiken aikaa: "Asiat voisivat olla aivan toisin?" Mutta eihän hänellä ollut mitään mahdollisuutta parantua? Tai vaikka noita ihmeitä tapahtuikin silloin tällöin - hänkin oli kyllä sellaisen nähnyt, eihän kukaan kuitenkaan auttaisi häntä. Kaikki olivat niin hirvittävän itsekkäitä, vaikka olivatkin kohtalotovereita. Ei noita muita ainakaan kärsimys ollut mihinkään jalostanut. Sitä paitsi olihan hän yrittänyt raahautua lammelle jo vaikka, kuinka monta kertaa, mutta aina liian myöhään. "Herra, minulla ei ole ketään, joka auttaisi minut altaaseen, kun vesi kuohahtaa. Aina kun yritän sinne, joku toinen ehtii ennen minua."

Mies murtaa valheen

Jokin hänen omassa vastauksessaan iljetti häntä. Tämän Miehen läheisyydessä oli hirveän vaikea kertoa vain osatotuutta. Olisiko sittenkin ollut niin, että hänen oma vihansa ja katkeruutensa olivat syy siihen, ettei kukaan halunnut tai kyennyt häntä enää lähestymään saati sitten auttamaan. Eikö hän itse aina lopulta torjunut kaikkien aidonkin myötätunnon pois.

Vastauksellaan hän jälleen kerran nousi puolustautumaan, mutta tällä kertaa tuon toisen Miehen asenne aivan kuin riisui hänet aseista. Kyllä jokin tuossa kovassa sydämessä huusi, niin oli huutanut jo 38 vuotta: "Voisinko vielä parantua, voisinko aloittaa kokonaan alusta, voisinko saada sydämeeni avun. Jospa löytyisi se, joka kykenisi rakkaudellaan minun kivikovan sydämeni vielä sulattamaan?"

Miten tämä Mies saikaan hänen sydämensä väräjämään! Miten tuo sisäinen kaipaus syöksykään niin valtavalla voimalla esiin. Hänhän oli jo ajat sitten kuvitellut, että tuo kaikki oli kuollut hänen sisimmässään. Kuka oli tuo Mies, joka sai yhdellä sanallaan hänen sydämeensä syttymään sen toivon, jonka hän luuli kokonaan jo kuolleen.

Sydän alkoi huutaa: "Verukkeeni on valhetta, älä kuule sitä, vaikka sen sanonkin. Voi, jospa joku auttaisi, voi jospa Sinä auttaisit." Näitä tuntojaan hän ei sanoiksi asti saanut, mutta vastoin hänen kyynisiä ja katkeria sanojaan, hänen sisimpänsä itki ja huusi: "Auta!" Vaikka toisaalta toivottomuus hyökkäsi vastaan.

Väkevä sana

Jotenkin tuo Mies näytti näkevän hänen sisimpäänsä asti. Hänen suustaan lähtivät merkilliset sanat: "Nouse, ota vuoteesi ja kävele." Ellei hän olisi samalla silmänräpäyksellä tuntenut, miten hänen jalkoihinsa palasi tunto ja miten ne alkoivat totella häntä, hän olisi varmasti alkanut syyttää tuota Miestä kärsivien pilkkaamisesta, mutta nyt kaikki on toisin. Tuolla miehellä oli merkillinen valta. Miehen sanaa totteli jokainen hänen solunsa ja hermonsa. Miehen sana paransi silmänräpäyksen sisällä koko hänen ruumiinsa.

Miehen käskyyn sisältyi kolme osaa, joiden sisällön hän ymmärsi hyvin: "Nouse, tee sellaista, mihin et kykene, koska Minä käsken Sinun tehdä niin!", "Ota vuoteesi! Huolehdi siitä, että et enää palaa tähän paikkaan ja siihen mitä se on Sinun elämässäsi merkinnyt!" Ja lopulta kolmas käsky: "Kävele, älä enää odota, että Sinua kannettaisiin, käytä sitä terveyttä, jonka Sinulle annan!"

Kuka oli tuo Parantaja?

Kuin merkillinen magneetti tuon Miehen sanat nostivat hänet ylös, hän aivan hypähti ylös, kun hän huomasi parantuneensa. Kun hän ihmetteli tuon Miehen sanojen voimaa, jotka eivät olleet vain parantaneet hänen ruumistaan, vaan myös antaneet hänelle uuden elämän halun ja toivon, Mies katosi yhtä nopeasti väkijoukkoon, kuin oli sen keskeltä ilmaantunutkin. "Kuka tuo Mies oli? En ehtinyt edes kiittää Häntä? Hän käski ottaa vuodevaatteeni. Mutta mihin minä oikein kävelisin?" Hän mietiskeli. Totta hän voisi mennä heti velipuolensa luo ja kertoa, mitä oli tapahtunut. Mutta sillä hetkellä hänen sisimpäänsä löi uusi levottomuuden aihe.

Uusi levottomuus ja tuska

Miten hänen tulisi nyt suhtautua tuohon veljeensä? Hän oli nyt terve. Hänellä ei olisi enää mitään perustetta vihalleen ja katkeruudelleen, joka oli nämä pitkät vuodet pitänyt häntä orjuudessa. Itsehän hän oli hypännyt. Ei se sittenkään ollut veljen eikä vanhempien syy. Hänen kateutensa ja katkeruutensahan oli ollut kaiken syy.

Hänen sydämensä oli pakahtua tuskasta, kun ensi kertaa vuosiin, tämä merkillisen Miehen aiheuttama ihme oli murtautunut hänen ylpeytensä ja puolustusjärjestelmänsä. Pitäisikö hänen pyytää anteeksi? Mutta eikö hän ollut kaikkein eniten vihannut Jumalaa, joka oli tehnyt hänestä sellaisen, heikompihaisen kuin muut.

Hänen ilonsa sekoittui sisimmästä tulivuoren voimalla syöksyvään syyllisyyteen ja häpeään. Mistä hän saisi avun tähän hätäänsä, joka tuntui nyt jopa vielä pahemmalta kuin koko tuo vammaisuuden tuska noina pitkinä vuosina. Onneksi hän tiesi, että liiton Jumala oli valmistanut temppelin ja uhrin juuri syyllisille tieksi takaisin Jumalan yhteyteen ja anteeksiantamukseen. Hän suuntasi askeleensa kohti temppeliä.

Keskeytys

Mutta ennen kuin hän oli ottanut montakaan askelta temppelin suuntaan, hänet pysäytti joukko kiihdyksissä olevia ihmisiä. Hän tunsu heistä useita entuudestaan Hän oli saanut heiltä monesti runsaatkin almut. He kaikki olivat kuulleet myös hänen tarinansa, jotkut jopa lukuisia kertoja vuosien mittaan. Noilta uskonnollisimmilta hän oli saanut jopa enemmän almuja kuin muilta.

Mutta nyt he eivät näyttäneet yhtään iloitsevan siitä, että näkivät hänen kävelevän. Sen sijaan he sättivät häntä, siitä että hän kantoi petivaatteita sapattina, lepopäivänä. Eihän sapattina saanut Jumalan lain mukaan tehdä työtä. Hän itse ei ollut mielestään tehnyt mitään väärää varsinkin, kun hän kantoi vuodettaan pois muiden tieltä ja vielä tuon merkillisen Parantajan käskystä. Toisaalta häntä harmitti, ettei hän tullut ottaneeksi selvää siitä, kuka tuo Parantaja oikein oli. Hän ei kyennyt antamaan noille kiihtyneille tyydyttävää vastausta. Jotenkin tuntui, että he olivat sokeita, kun eivät nähneet sitä ihmettä, joka hänelle oli tapahtunut.

Sokea näkeväksi

Tämä välikohtaus sai kuitenkin hänen oman sydämensä entistä enemmän sekaisin. Noitten kiihtyneiden ihmisten sokeus jotenkin muistutti häntä itseään siitä sokeudesta, jolla hän oli syyttänyt vanhempiaan ja veljeään, siitä kaikesta, minkä hän itse oli pohjimmiltaan aiheuttanut. "Voisiko olla mahdollista, että minäkin olin noin sokea?" Kiire päästä temppeleihin saamaan anteeksiantamus uhriveren vuodatuksen kautta yltyi hänen sisimmässään.

Temppeleihin

Vuosiin hän oli nyt temppeleissä suuren juhlakansan keskellä. Ensi kertaa vuosiin hänen sisimmästään puristui myös rukous: "Jumala, armahda minua syntistä ihmistä!" Vaikka hän iloitsikin paranemisen ihmeestä, hän ei saanut kasvojaan nostetuksi ylös. Niin musertavana hän koki oman syntisyytensä.

Juuri kun hän oli kääntymässä palatakseen, tuo merkillinen Parantaja ilmestyikin hänen eteensä. Ei hän itse olisi osannut etsiä Parantajaa mistään, mutta siinä Hän taas seiso. Parantaja oli löytänyt hänet jo toistamiseen. Parantaja ei ollut missään vaiheessa kysellyt hänen uskoaan, vaan oli tehnyt ihmeensä aivan omasta aloitteestaan ja ilmeisestä rakkaudestaan. Nyt hän sai vihdoinkin selville, kuka tämä Parantaja oli. Hän oli Jeesus Nasaretista, Mies josta kaupungissa kiisteltiin.

Älä enää syntiä tee

Näytti jälleen siltä, että tämä Jeesus tiesi ja tunsikin kaiken, mitä hänen sydämessään liikkui ennen kuin hän ehti edes esittämään kysymyksiään tai hätäänsä. Jeesus sanoi: "Sinä olet nyt terve. Älä enää tee syntiä, ettei sinulle tapahtuisi jotakin pahempaa." Jeesus siis tiesi ja tajusi, miten hänen vammaisuutensa oli ollut hirvittävä siteillä liitetty hänen syntiinsä ja syyllisyyteensä.

Jeesus oli antanut hänelle ruumiin terveyden väkevällä sanallaan. Mutta nyt Jeesus antoi hänelle yhtä väkevän sanan: "*Älä enää tee syntiä!*" Hän tunsikin, miten hänen sydämensä vapautui. Syyllisyyden taakka vierähti pois. Hän sai tuon Jeesuksen sanan voimalla lähteä elämään, jossa ei enää tarvitse jäädä synnin orjaksi, ei tarvitse jäädä katkeruuden, vihan eikä kateuden vangiksi. Tuon sanan voimalla hän voisi kävellä hengellisesti niin kuin Jeesuksen edellisen sanan varassa ruumiillisesti.

Miten Jeesus näkikään hänen sydämensä. Sittenkään noissa 38 vuodessa pahinta ei ollut ollut vammaisuus. Pahinta oli ollut oma synti ja se jäytävä syyllisyys, jota hän oli vihallaan ja katkeruudellaan yrittänyt torjua. Mikä olisikaan ollut kaiken sen loppu. Ei mikään muu kuin iankaikkinen kadotus, pyhä tuomio Jumalan edessä. Kyllä hän sen nyt

tajusi, kun Jeesuksen sanat olivat avanneet hänen silmänsä.

Vapaa mies

Synti, synti, se oli kaiken aikaa ollut hänen orjaisäntänsä. Nyt hän oli vapaa. Jeesuksen sanan voimalla vapaus myös säilyisi. Silti oli varottava entisten syntien verkkoon palaamista. Oli lähdettävä pyytämään anteeksi velipuolelta ja aika monelta muultakin. Matkalla hän halusi käydä myös kertomassa noille äsken häntä syyttäneille, että Jeesus oli parantanut hänet ja vapauttanut hänet synnin kahleista.

Jeesus ei lepää

Jeesuksella oli myös vastaus heidän syytöksiinsä sapatin rikkomisesta. Jumala lepäsi kyllä seitsemäntenä päivänä luomisteoistaan ja asetti ihmisellekin lepopäivän pyhitettäväksi Hänen yhteydessään. Mutta syntiinlankeemuksen jälkeen Jumalalla ei voinut olla mitään lepopäiviä siihen asti, kunnes kaikki synnin syyllisyys ja tuho ihmiselämässä olisi saatu poistetuksi.

Jeesus on sama tänään

"Minun Isäni tekee yhä työtä, ja niin teen myös minä." Ihmisten pelastaminen synnin syyllisyydestä ja synnin kaikista seurauksista valmistettiin Golgatan ristillä Jeesuksen tuskissa ja Hänen voitollaan ylösnousemuksen aamuna. Nyt Pyhä Henki soveltaa Jeesuksen vapauttavan sanan kautta Jeesuksen tekoja ihmissydämiin. Jeesuksen sana vapauttaa synnin syyllisyydestä, vie uuteen elämään, vapauttaa kadotustuomiosta.

Jeesuksen ylösnousemusvoima vaikuttaa uudestisyntymän ihmeen ja parantaa viime kädessä kaikki sairaudet ja tuhoaa kuoleman vallan, kun ihmiset saavat uuden ylösnousemusruumiin Jeesuksen kirkkauden ilmestymisen suurena päivänä. Tästä lopullisesta voitosta kertovat myös ne ruumiilliset parantumisihmeet, joita Herra tekee jo täällä ajassa, vaikka ne ovatkin vasta ajallisia ihmeitä. Uudestisyntymä, vapaus synnin syyllisyydestä ja tuomiosta, uuden elämän saaminen Kristuksessa on hengellinen ihme, joka on iankaikkinen vaikutukseltaan. Lopulta tulee se täydellinen päivä, jona Jumalan pelastavakin työ on päätöksessä. Siitä alkaa iankaikkinen lepo ja riemu.

Herra tulee sanan kautta luoksesi

Tänään Herra kutsuu syntien halvauttamia. Herra tulee Sinun luoksesi ja antaa sanansa. Anna sen tunkea sisimpääsi, avata silmäsi ja puhdistaa sydämesi synnistä ja vapauttaa sinut uuteen elämään.

Sinua, joka jo tunnet Herran sanan vapauttavan voiman, Jeesus kutsuu vaeltamaan niin, että et anna itseäsi uudelleen orjuuden ikeeseen. Herran puhdistava ja parantava sana kykenee pitämään sinut tiellä, joka vie iankaikkiseen kirkkauteen. Kun noudatat sitä, saat kokea sen voiman.

Sille joka vielä työntää Herran sanan tuonnemmas, vaikka se onkin omassa tunnossa kuulunut, Herra sanoo: *"Älä enää tee syntiä, ettei sinulle tapahtuisi jotakin pahempaa."*